

Dit aandenken nodigt U uit te bidden voor
mevrouw

LOUISE DE ROECK

weduwe van **André Vincke**

geboren te St.-Martens-Lierde op 18 september 1912 en er onverwacht overleden op 22 november 1991, gesterkt door de HH. Sakramenten der Zieken in extremis.

D'Oude Kerk heeft een bekend figuur verloren. Louise die zo graag sprak en vertelde, ging heen zonder woord, zonder groet, zonder waarom en waarheen. Bij dageraad, in de slaap begaf haar hart in één klap. Als Liane en Herman, als naar gewoonte, in de vroege morgen moeder wilden groeten vonden zij haar dood in bed, de alarmbel gerust gelaten. Is doodgaan hier 'slapen in een zoen' ? Is dit de gewenste dood ? Als burens en vrienden die morgen hun kranten lezen, horen zij de kerkklokken luiden. Kerkklokken op een door-de-weekse dag. Klokgelui dat aan het denken zet omwille van de dood die komt als een dief in de nacht.

Je ziet ze nog voor je - Louise van vroeger jaren. Blij en optimist, 'de volksvriend zoals destijds in het café. Overal te vinden, niet onopvallend, goed ter taal. Weer-of-geen-weer, bij Louise was je welkom. Of zij ging zelf en kwam overal: in de buurt,

van huis tot huis, bij familie. Je zag ze in de kerk, bij feesten, in de K.B.G. Op uitstap ging ze mee, in die goede tijd van toen, dansend en zingend met alle zorgen in haar plunjezak: "Geen zorgen, man, wij maken er het beste van!" Behalve het laatste jaar: Louise werd negenenzeventig, lichaam en geest wezen achteruitgang aan, het optimisme was aangetast, ze vermagerde. Liane droeg zorg voor haar, Rika, familie, de burens, kinderen, wie al niet? Ze was iedereen te vriend en het was ook andersom. De jaren gaan. Herinneringen blijven. Belevissen. Weduwe geworden in 1965. Levende mensen die je gekend hebt. Je ouders, je broers en zussen, je eigen kinderen. Momenten van geluk, momenten van verdriet. Ogenblikken die je nooit kwijt bent geraakt. Fragmenten van geluk en liefde. Heimwee, blijvende toekomstdromen. Vaak voelde je bij Louise een jeugdige vuur, een ongekend vermogen, een binnenkant die bidden bleef: 'God toch, laat vrede komen, op aarde, hier en overal...' Ze zei ook wel eens: 'Zo ben ik, ikzelf'. Louise, je bent wat je hebt geleefd. Je bent ook een optelsom van wat wij allemaal aan jou gedaan hebben en in jou achtergelaten hebben. Je bent ons als een grote dame voorgedaan.

De families De Roeck, Vincke,

Faignaert en Van Den Bossche danken U oprecht voor uw gebeden en blijken van diep medeleven in hun rouw.

Begraaf. Haustraete-Ritserveldt, Steenhuize
Uitg. L. Engels, koster, Hemelverdegem